Якось подивився Льончик по телевізору цікавий фільм. Буцімто мужні космонавти зустрілися у космосі з жорстокими ворогами – велетенськими павуками. Ті павуки почали полювати за космонавтами, а героїчні космонавти, звичайно, з тими павуками почали битися. Стріляли їх з лучеметів так, що тільки шматочки летіли.

Льончик тих космонавтів вирішив підтримати. Схопив пістолет, і – пух! пух! – вцілив прямісінько головному павукові у лоба. Схопив автомат, і — тра-та-та! – цілий десяток павуків подолав.

Вдень все гарно було. А от вночі… Наснився Льончикові сон.

Прийшли до Льончика ті павуки і почали шипіти-сичати-скавулити:

— С-с-с! Де там той козач-чина, що кос-с-смонавтам допомагав?

— Ось я вас!… – пригрозив було Льончик. – Ось візьму свій пістолет, а ще краще – автомат, то отримаєте на горіхи!

А павуки регочуть:

— С-с-с! Нема вже твого пістолета, і автомата нема. Ми їх поламали, потрощили й у прірву кинули. А зараз і тебе туди кинемо! С-с-с!

Дивиться Льончик – і дійсно! – нема в вже в нього ані пістолета, ані автомата. Нічим йому від ворогів боронитися. А павуки вже кошлаті лапи до Льончика тягнуть, жвалами клацають, ось-ось з’їдять…

Заплакав Льончик і прокинувся, бо мама до нього підійшла:

— Що з тобою, синку?

— До мене павуки страшні приходили, з’їсти х’тіли.

— Спи, синку, спи, — заспокоює мама, — вони вже геть пішли.

Прокинувся Льончик вранці, з-під ковдри виглянув: чи не сидить поруч із ліжком павук? А, може, він за шафою ховається? Фу-ух! Здається, ні!

Поснідав Льончик і замислився: що ж його робити? Телевізор дивитися – бажання немає. А ну, знову тих павуків покажуть!

Подивилася мама, як Льончик місця собі не знайде і каже:

– Думаю, синку, що можу дозволити тобі гуляти на дворі самому. Ти ж не боятимешся?

– Ні, мамусю, – запевняє Льончик. – Ти ж знаєш, що я нічого не боюся, окрім павуків.

– Сподіваюся, що ти їх не зустрінеш, – засміялася матуся і пішла поратися у своїх справах.

Вийшов Льончик на подвір’я і одразу ж до гойдалок. Тільки хто ту гойдалку штовхатиме? Де товариша знайти?

Тільки подумав, – аж бачить, іде Минько із сусіднього під’їзду.

– Агов, Минько-черевенько, пішли на гойдалки! – кличе Льончик.

А Минько дивиться на Льончика зневажливо, плює через дірку у зубах і каже:

– Ти, манюнька, чому лаєшся?

– Чом це я лаюся? – не розуміє Льончик.

– А тому, – відповідає Минько, – що ніякий я не черевенько. І не черево це, а м’язи. Тільки вони теє… не треновані. Тому більше не дражнися, бо я ображуся і товаришувати з тобою не стану.

– Не буду дражнитися, – слухняно погоджується Льончик. – То пішли на гойдалку?

– Ні, зараз на гойдалку я не можу, – хитає головою Минько. – Я на полювання зібрався. Он, диви, який у мене пістолет.

І показує Льончикові пістолет, що водою пуляє. Гарний пістолет, великий.

– А ще в мене є… Ні, зараз я тобі не скажу, що в мене ще є. Ти завинив: вівся неповажливо, дражнив.

– А коли скажеш? – заглядає йому в очі Льончик. – І на кого ти полювати йдеш?

– На велетенських павуків, – таємничо відповідає Минько, – які прибули на Землю з планети Павучія.

– Йой! – дивується Льончик. – Це з тієї планети, де лише павуки живуть?

– Звичайно, – киває Минько. – Лише павуки. Різна-різні. Вони й кошлаті, і рогаті, і з отакенними іклами, і отакецькими лапами…

– Який жах! – блідне Льончик. – Невже вони все ж таки прилетіли до нас? А я пістолета вдома залишив!

– Ех, ти, манюпусик дурненький! – кривиться Минько. – Так я й думав, що ти – справжнісінький боягуз!

– Ні, – тремтячим голосом відповідає Льончик. – Я сміливий. І нічого, окрім павуків, не боюся. Але полювати на них з тобою піду. Ти ж мені друг, а друзям треба допомагати.

Пішли хлопці по закутках нишпорити, павуків шукати. Першим Минько йде – пістолетом помахує. А за ним – Льончик із сухою гіллякою. Подивилися хлопці у кущах, за гаражами та смітником, і почали заглядати під колесо, на якому малюки катаються. Тут Минько як зашипить:

– Бачу павука!

– Де? Де? – хвилюється Льончик.

– Оно, під колесом, – тиче пальцем Минько. – Тільки ти обережно. Бо ці павуки тільки прикидаються маленькими, а як побачать людину – збільшуються. І з таким же громом та тріском...

Підкрався Льончик до колеса і зазирнув у темряву. І дійсно, побачив, що сидить на тонесеькій павутині маленький павучок. Льончик сіпнувся – павучок здригнувся і... Ба-бах! Бум! Бух!

– Казав тобі — обережніше! – шипить Минько. – Чуєш, як він збільшується? А ну, подивися, який він зараз: наче яблуко або і футбольний м’яч?

Нагнувся Льончик, а за спиною: ба-бах! Бум! Бух!

Сіпнувся Льончик, а Минько знову штовхає: "Дивись, такий-сякий!"

І знову за Льончиковою спиною: ба-бах! Бум! Бах!

Заплющив Льончик очі, не хоче бачити велетенського павука. А тут ще Минько заскиглив жалібно. Мабуть, його павук схопив, то треба другу допомагати. Відкриває Льончик очі, аж поруч із Миньком бабуся стоїть. Дивна така! Старенька, а наче молода. У маковому віночку, вишиванці, синій спідниці, червоних чоботях і... з палицею. Однією рукою палицю тримає, а іншою – Минькове вухо крутить.

– Ти навіщо дитину лякаєш, іроде? – запитує у Минька. – За його спиною петарди кидаєш?

– Я пожартувати хотів. – Скиглить Минько.

– Пожартувати! – бере руки в боки бабуся. – Ось я зараз до твоїх батьків піду, запитаю, чом вони тобі петардами гратися дозволяють?

– Та вони не дозволяють, то я сам... Павуків ганяти.

– Нічого, бабусю, – просить Льончик. – Я не дуже налякався. А тепер, коли про петарди знаю, то й зовсім не боятимуться. Ви його, будь ласка, пробачте.

– Ну, якщо ти просиш, – задумується бабуся, – тоді нехай. І дивись, коли чогось злякаєшся, – мене на допомогу клич.

– А Ви хто? І як вас кликати? – цікавиться Льончик.

– Я? Середа Середулівна, – посміхається бабуся. – Захисниця тих, хто у середу народився.

– То, виходить, що я теж у середу народився? – запитує Льончик.

– І не просто у середу, а о дванадцятій ночі, — пояснює бабуся. – Тільки я у двері – а тут і ти з’явився. З того часу ми й потоваришували. Тож ти, як злякаєшся, тільки скажи: "Агов, Середо Середулівно!", як я одразу з’являюся. Запам’ятав?

– Запам’ятав! – посміхається Льончик. – Дякую! Тільки я не злякаюся. Ви ж чули, що я нічого не боюся, окрім павуків? А павуків я тепер теж не боюся.